

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.01.1968, sp. zn. 8 Co 26/68, ECLI:CZ:KSUL:1968:8.CO.26.1968.1

Číslo: 11/1969

Právní věta: V rozporu s ustanovením § 106 odst. 1 zák. práce není taková praxe v organizaci, podle níž pracovník požádá o udělení dovolené a jeho nadřízený (do jehož pravomoci spadá takový úkon) mu dá k čerpání dovolené souhlas v tomto souhlasu je totiž možno spatřovat určení nástupu dovolené. Pokud však pracovník pouze oznámí, že nastupuje dovolenou, a jeho nadřízený mu neudělí potřebný souhlas, popř. udělení souhlasu výslovně odmítne, nemůže být nepřítomnosti pracovníka v práci považována za dovolenou a nepřisluší mu po dobu této nepřítomnosti v práci náhrada mzdy podle § 100 odst. 1 zák. práce.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 25.01.1968

Spisová značka: 8 Co 26/68

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Pracovní poměr

Předpisy: 65/1965 Sb. § 106
§ 109

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem z 27. 9. 1967 žalobu, jíž se žalobce domáhal zaplacení náhrady mzdy za dovolenou, kterou čerpal v době od 5. 9. 1966 do 24. 9. 1966.

Krajský soud v Ústí nad Labem potvrdil rozsudkem z 25. 1. 1968 rozsudek soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Předmětem řízení byla náhrada mzdy za vyčerpanou dovolenou ve smyslu § 109 odst. 1 zák. práce.

Z hlediska skutkového stavu připouštěl sám žalobce, že hlásil svému nadřízenému, že hodlá nastoupit dovolenou; ten jej však odmítl s poukazem na jeho předcházející absence. Svědci R. (mistr nadřízený žalobci) a K. (vedoucí dílen) potvrzovali, že žalobce požádal koncem srpna nebo počátkem září 1966 o umožnění nástupu dovolené; nebylo mu však vyhověno, ba bylo mu výslovně sděleno, že si dovolenou nemůže vybrat. Uvedené svědecké výpovědi odpovídaly též obsahu oznámení z 8. 9. 1966 zasláného mistrem nadřízeným žalobci oddělení zaměstnaneckých záležitostí i dopisu žalovaného

žalobci z 13. 9. 1966, v nichž byla nepřítomnost žalobce v práci označována za neomluvenou absenci.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 zák. práce určuje nástup dovolené – pochopitelně za splnění dalších předpokladů – vždy organizace. V rozporu s cit. ustanovením není taková praxe v organizaci, podle níž pracovník požádá o udělení dovolené a jeho nadřízený (do jehož pravomoci spadá takový úkon) mu dá k čerpání dovolené souhlas; v tomto souhlasu je totiž možno spatřovat určení nástupu dovolené. Pokud však pracovník pouze oznámí, že nastupuje dovolenou, a jeho nadřízený mu neudělí potřebný souhlas, popř. udělení souhlasu výslovně odmítne, nemůže být nepřítomnost pracovníka v práci považována za dovolenou a nepřísluší mu po dobu této nepřítomnosti v práci náhrada mzdy podle § 109 odst. 1 zák. práce.

Protože žalobci nebyl určen nástup dovolené (nebyl udělen souhlas k čerpání dovolené), není jeho požadavek na zaplacení náhrady mzdy za dobu jeho nepřítomnosti v práci oprávněný, a to bez ohledu na to, zda bylo odůvodněno stanovisko žalovaného, že totiž žalobce nemá nárok na dovolenou pro předcházející absence. Zákoník práce nepřipouští v podobném případě svémoc pracovníka záležející v nástupu dovolené bez svolení organizace, a to ani tehdy, jestliže pracovník má nepochybně nárok na dovolenou. Pracovník má toliko možnost obrátit se s požadavkem na určení oprávněnosti svého nároku na dovolenou na rozhodčí orgán, případně soud.

Z toho plyne, že soud prvního stupně právem zamítl žalobu a jeho rozsudek musel být k odvolání žalobce odvolacím soudem potvrzen.